

Всички си помислихъ, че е отишълъ нѣкъдѣ на далечъ и се е изгубилъ. Баща му и майка му цѣлата нощъ не можахъ да заспѣтъ. Тѣ все мислихъ и се надѣвахъ, че тѣхния миличкѣ Янко ей сега ще трѣгне и ще си дойде. Но напусто — сипнѣ се зора и него все още го нѣма.

— Данаиле, иди го потърси още веднѣжъ изъ гората — говорѣше Янковата майка Гана на баща му.

— Да, ще отидѣ. И мислѣхъ да яхнѣ конѣтъ. Ще повикамъ нѣкои и отъ сѣсѣдитѣ — отговори Данаилъ.

Цѣли три часа се скитахъ Данаилъ и сѣсѣдитѣ му по гората. Викахъ, търсихъ, но никакѣвъ гласъ не се чу отъ Янка . .

— Навѣрно налѣтълъ го е лютъ звѣръ и го е погубилъ, — помислихъ си тѣ и се върнѣхъ въ къщи.

Дълго плакахъ и скърбихъ Янковитѣ родители за милия си синъ и най-сетнѣ рѣшихъ да чакатъ волята Божия . . . . .

Слънцето се бѣше вече високо издигнѣло надъ гората; птичкитѣ пѣхъхъ и подскачахъ отъ клонъ на клонъ; съ милиони мухи, мухички и други насѣкоми се носехъ по въздуха. Въ това врѣме Янко се събуди, огледа се на около — непознати мѣста. Кошницата съ ягодитѣ и гжбитѣ стоѣше при него . . . . . Янко си хапнѣ малко ягоди, станѣ и трѣгнѣ да се скита изъ гората. Вървѣ, вървѣ, излѣзе при едно блато . . . . . Седнѣ при него и почнѣ да се визира на далечъ. Напрѣдъ се виждахъ само елхи и борики, а ниско подъ тѣхъ, прѣзъ зелената трѣва тихо лѣкатуши бистра вода. Янко постоя малко и трѣгнѣ обратно . . . . . върви и си мисли: днесъ е Илинъ-денъ, — дѣцата сѣ трѣгнѣли да си берѣтъ млинъ; ехъ, че сѣ вкусни пѣкъ тѣзи млинове. . . . . Изведнѣжъ Янко се стрѣснѣ и извика: „Ахъ!“ . . . . Между гжститѣ дрѣвеса, право срѣщу него, вървѣше мечка. Вдървенъ отъ страхъ, той